

MAGYARHÁZ

A NAGYKAPOSI MAGYAR KÖZÖSSÉGI HÁZ KIADVÁNYA 2014 március

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Engedjék meg, hogy a család nevében megköszönjem, hogy ilyen szép számmal velünk voltak ezen a megemlékezésen, és megköszönöm külön azoknak, akik hosszú hetek, sőt mondhatom azt, hónapok munkájával lehetővé tették, hogy ez az emléktábla elkészüljön, és ez a mai megemlékezés megvalósuljon.

Ezen az emléktáblán egy Tamási Áron idézet olvasható: „Az ember szíve mélyén örökké oda való, ahol született.” Ez egy kevésbé ismert Tamási Áron idézet. Én egy másikkal készültem, amit talán Önök is gyakrabban hallottak már, és ami mind a két beszédből, amit hallottunk – mind Gabri Rudolf beszédéből, mind Duray Miklós beszédéből – kitetszett, még hogyha ők nem is idézték Tamási Áront. Hogy is hangzik ez a mondat? „Azért vagyunk a világon, hogy valahol otthon legyünk benne.” Itt mondták már utánam a folytatást. Mindaz, amit hallottunk, mindaz, ami abban az interjúban, ami közel tíz esztendővel ezelőtt készült apóssommal, és amit most az ünnepi, jubileumi számában a nagykaposi magyar ház kiadványa ismét leközölt, ez a gondolat tükröződik. A személyes élményből is, amit hallhattunk Gabri Rudolftól.

Ha apósom itt lenne, akkor azt hiszem két mondatot mondana, hogyha a saját életét, a saját élettörténetét kellene összefoglalni, és ennek tanúságát kellene figyelmébe ajánlani a jelenlévőknek. Az egyik így hangozna: hogy még egy ilyen kicsiny település – melynek hasonlít egyébként az én szülővárosomhoz, Csornához a lélekszáma – egy ilyen kicsiny település szülőltje is, ha jól sáfárkodik a rá bízott talentumokkal, milyen sokra viheti. Hiszen nemcsak a tehetsége, a kétségtelenül meglévő tehetsége, hanem a szorgalma is kellett ahhoz, hogy mindazt elérje, amiről az imént hallhattunk, hogy egyetemi tanár legyen, hogy akadémikus legyen, alkotmánybíró, majd a Nemzetközi Bíróság tagja, megbecsült tagja.

A másik mondat, amit mondana az így hangozna – és szintén ez is az interjúból és az elhangzottból következik –, hogy mindenki tartozik a szülőföldjének. Még akkor is, hogyha csak rövid időt töltött itt, és csak gyermekkorában, nyaranta járt vissza ide, amikor már elköltözött Nagykaposról, sőt Pálócról is. És igyekezzen ki-ki lehetőségei, tehetsége, ereje szerint visszaadni valamit annak a szülőföldnek, amelyről olyan sokat kapott.

Köszönöm még egyszer, hogy itt voltak velünk, köszönöm, hogy lehetővé tették ezt a bensőséges ünnepet. Isten áldja Önöket!

Áder János, Magyarország köztársasági enőke

„...meghatva figyeltük az Erdélyi Jánossal foglalkozó műsorok és rendezvények jó színvonalát.”

Beszélgetés T. Erdélyi Ilona irodalomtörténésszel

Őnök a nagypapai szülőföld révén váltak „nagykaposiakká”, ugyanis 1994-ben a város díszpolgári címet adományozott Önöknek mindazért a munkáért, amellyel támogatták az itteniek azon igyekezetét, hogy közel ötven évnyi kihagyás után ismét meginduljon a helyi történelmi és irodalmi hagyományok ápolása. Milyen várakozással érkeztek első ízben Nagykaposra?

Nagy érdeklődéssel, mert keveset tudtunk Nagykaposról. Amikor megtapasztaltuk a helybeliek (Géczi Lajos, Petrik Barna, Tolvaj Bertalan), a vajáni termelőszövetkezet vezetőinek, tagjainak és az iskolásoknak kedvességét, felengedttünk és meghatva figyeltük az Erdélyi Jánossal foglalkozó műsorok és rendezvények jó színvonalát. Mélyen megindított minket az a szeretet, amellyel Erdélyi munkásságát tanulmányozták, és amellyel minket, mint „unokákat” fogadtak. Attól kezdve szinte rendszeresen tettünk eleget ismételt meghívásainknak és tartottunk előadásokat. Örömmel vettünk részt a versenyek döntőjében és a szobor megkoszorúzásában. Megtisztelt minket a város azzal, hogy díszpolgárává választotta nővéremet és engem. Fontosnak tartom az Erdélyi János személyével kapcsolatos rendezvényeket, amelyek emelik a város rangját és segítik a diákok és a helybeliek nemes hagyományainak őrzését, megtartását.

Nővéremmel együtt felbecsülhetetlen anyagi és szellemi támogatást nyújtottak nemcsak az Erdélyi János Napok rendezvénysorozat előadóiként, hanem az állandó Erdélyi János kiállítás, az Erdélyi János Múzeum megalkotóiként is.

folytatás a 2. oldalon

NAGYKAPOSI ERDÉLYI JÁNOS VEGYESKAR
1996 - 2011

15

A nagykaposi Erdélyi János Vegyeskar 1996. május 16-án éledt újjá. Első fellépésükre 1996. augusztus 25-én került sor a milicentenáriumi ünnepségeken. Azóta számtalan hazai és külföldi rendezvényen léptek fel nagy sikerrel.

Návoz projektu / A projekt címe:

CEZHRANIČNÁ SPOLUPRÁCA KOMPETENČNÝCH CENTIER / KOMPETENCIA KŮZPONTOK HATÁRON ÁTNYULÓ EGYÜTTMŰKÖDÉSE / COMPETENCY CENTRES FOR CROSS-BORDER COOPERATION

/HUSKROUA1101/041/

Žiadateľ / Kedvezményezett:

Türr István Training and Research Institute, Maďarsko

Partneri / Partnerek:

Združenie Veľké Kapušany a okolie, Slovensko

Traian Vuia Technical College, Rumunsko

Transcarpathian Hungarian Institute named after Ferenc Rakoczi II., Ukrajina

Príspevok Spoločenstva / Közösségi támogatás összege:

366 138,71 EURO

Dátum začatia a dátum ukončenia projektu / A projekt kezdete és zárása:

2014.1.1. – 2015.6.30.

Partnership without borders

www.huskroua-cbc.net

Ösztöndíjátadás • Nagykapos, 2013. szeptember 27.

Az ünnepi 2013. évi magyar iskolakezdezők beiratkozási ösztöndíjait 2013. szeptember 27-én adta át 131 gyermek családjának a Rákóczi Szövetség nevében Pálkás Barnabás, Krupi Bernadett és Kópé Ildikó munkatársak, valamint Gabri Rudolf cégalapvezető és Szajkó Gábor, a Rákóczi Szövetség Tanácsadó testületének tagja.

Az ünnepélyes ösztöndíjátadón Czap Edit, a Magyar Ház munkatársa és Varga Tibor, a Via Nova ifjúsági csoport helyi aktivistája is részt vett. Az ösztöndíjakat három helyszínen – a nagykaposi Magyar Házban, a Vajáni

Református Alapiskolában, majd a nagykaposi Erdélyi János Alapiskolában – összesen 131 kisiskolás családja vehette át. Minden alkalommal röviden köszöntötte a megjelent szülőket Gabri Rudolf a Nagykapos és vidéke cégalap vezetője. Az Oktatási-Nevelési Támogatásról és az ösztöndíjprogramról Pálkás Barnabás tartott rövid beszédet, majd Varga Tibor – aki a tavalyi óvodai ajándékkacsió is segítette – felhívta a szülőket figyelmét arra, hogy lehetőleg a diákok tanulmányaira fordítsák az ösztöndíjat. Az ösztöndíjátadáson megjelentek a hírek.sk tudósítói is, akiknek Gabri Rudolf és Pálkás Barnabás nyilatkozott a Beiratkozási Ösztöndíjprogramról.

(A Rákóczi Szövetség honlapjáról)

Kiadta: A Nagykapos és Vidéke Társulás a
Nyomdai előkészítés: Lovas Tibor. Kereskedelmi forgalomba nem hozható. Példányszám: 1000.

Felelős szerkesztő: Gabri Rudolf. Postacím: Nagykapos, Csepelyi út 64., 07 901. E-mail: nvt@post.sk

„...meghatva figyeltük az Erdélyi Jánossal foglalkozó műsorok és rendezvények jó színvonalát.”

folytatás a 1. oldalról

A helyi Erdélyi János Múzeum megindításához nagy segítséget kaptam 1964-ben az Országos Széchényi Könyvtárban rendezett, az író születésének 150. évfordulóját ünneplő impozáns Erdélyi János kiállítástól, amelynek fényképanyagát elkértem a kiállítást rendező kollégától, Bélley Páltól. Ő, az Erdélyi-életmű nagy tisztelője, átadta nekem a másolatokat, nagytásokat és azokat örömmel vittem le Nagykaposra. Mellettké természetesen adtam az általam később is kiadott Erdélyi János művekből egy-egy példányt. Ez a nagykaposi múzeum kialakításának hítelest története.

Az Őnök családja mintegy százhetven esztendeje a magyar művelődéstörténet számottevő alakjait adja a nemzetnek. Gondolok itt Erdélyi Jánosra, aki Nagykaposon született, Erdélyi Pálra, az édesapjukra, aki a régi magyar irodalom neves kutatója és a kolozsvári egyetemi könyvtár építetője és első igazgatója volt, a két unokára, akik vállalták Erdélyi János munkájának folytatását. Beszéljünk előbb Erdélyi Jánosról, a nagypapáról!

Erdélyi János, a nagykaposi telkes jobbágy fia a sárospataki kollégiumban tanult. Szülei az értelmes fiút papnak szánták, ő azonban 1832-ben apja halála után levette tőle a tógát és jogásznak készült. Sárospatakon az Ifjúsági Egyletben elért és elismert költői sikerei az irodalom felé vitték. Összesen nyolc évig nevelősködött. Először a Szatmár megyei Kemecsen a Répássy családnál, majd Cselejben (Felső Zemplén) Kolosy József főszolgabíró házában, utoljára pedig 1835 és 1841 között Máriássy Zsigmond, a gömöri ellenzéki alispán fia mellett Berzétlen és Pesten. Nevelői évei alatt a „könyvtartó házakban” sokat olvasott, pl. a kortársi magyar szerzőket, folyóiratokat. Patakon nemigen tartották a kortársi műveket a könyvtárban. Ekkor tanult meg németül és franciául, mert latinul már jól tudott. Az 1830-as években költőként kezdte irodalmi pályáját. 1836-ban jelent meg első verse Bajza József Auróra c. zsebkönyvében. 1839-ben az Akadémia, a Tudós Társaság levelező tagjává választották költői sikerei elismeréseként. 1842 januárjától a Regélő Pesti Divatlap kiadója és Garay Jánossal szerkesztője lett. 1843 elejétől a tekintélyes „szépirodalmi intézet”, a Kisfaludy Társaság titkárává, „titoknokává” választották. Etől kezdve az irodalmi élet irányítói közé tartozott. A Társaságban kezdte meg népköltészeti és népdalgyűjti munkájának „foganatosítását”, amelynek eredményeként 1846 és 1848 között megjelent, magyar nyelven először, a háromkötetes Magyar Népdalok és Mondák. 1841-ben „hites ügyvéd lett”. Felesége, a szép, művelt és olvasott Vachott Kornélia tipikus „Frau Biedermeier” volt, akit unokabátyja, Kossuth Lajos „Titánia tündérékének” nevezett. Ő volt násznapjuk is, a tanúk pedig Fáy András, Dubraviczky Simon, Pest megye alispánja és Heinrich Nepomuk János kapitány. Jelképes erejű volt az esküvő, a reformkornak, az érdekegyesítés gondolatának és megtestesülésének lett szimbóluma. Egy évi boldog házasság után Nelli meghalt gyermekágyi lázban. Erdélyi „ímádvá szeretett felesége”, majd kétéves kislánya halála után csaknem másfél évig 1844-45-ben bejárta Európát, hogy bánatára felejtést találjon. Sokat tanult ezalatt és minden tudását a haza javára, polgárosítására akarta fordítani. 1847-ben a Kisfaludy Társaság kritikai lapját, a Magyar Szépirodalmi Szemlélt szerkesztette, 1848 júniusától a Nemzeti Színház igazgatója lett. 1849-ben, a szabadságharc bukása után Felső-Zemplénben, Cselejben bujdosott, 1851 novemberétől pedig elfogadta a sárospataki főiskolán a filozófiai tanári katedrát. Ettől kezdve ott élt, de pesti kapcsolatait nem szakította meg.

Az irodalomban elért sikerek ellenére sem lehetett boldog, hisz nagyon sok személyes tragédia, megpróbáltatás érte. Mikor alapított újra családot?

Kilenc év után, 1853 augusztusában nősült újra, amikor egy csallóközi földbirtokos szép, fiatal lányát, Csorba Ilonát vette feleségül. E házasságból született apám, Erdélyi Pál irodalomtörténész, egyetemi tanár, a kolozsvári egyetemi könyvtár építtetője és igazgatója. Édesapám a régi magyar irodalom kiváló kutatója volt, az első Balassi Bálint monográfia írója. A régi egyházi és történeti

énekek kutatása mellett a kor folyóirataiban közölte színházi bírálatait. Az első világháborút követő összeomlás után Kolozsvárról csallóközi birtokára költözött, ahol sokáig éltünk. Végleg 1930-ban költöztünk Pestre, ott folytatta irodalomtörténeti munkáját. Én az ő harmadik, Remisovszky Hedviggel kötött házasságának utolsó sarja vagyok, tehát nagy nemzedékbeli etolódás van a családon belül. Nagypámat nem ismerhettem, ő 1868-ban halt meg. Ám egész egyénisége benne van használati tárgyaiban, bútoraiban, amelyek között élek. Miután feldolgoztam irodalmi hagyatékát, úgy megismertem, vagy még jobban, mintha személyesen találkoztam volna vele. Valóban ismerem, mert munkásságával foglalkozom és nap mint nap találkozem arcképével, műveivel, gondolataival.

Gyermekkorára hogyan emlékszik vissza?

A családban kislányként kiskorunktól kezdve munkára, becsületre és szerénységre neveltek minket. Apám ízlésében konzervatív úr volt, aki még a Monarchiában történt neveltetésének munkájának szellemiségét viselte. Rendkívül művelt, társaságkedvelő, jó humorú ember volt, aki sokat foglalkozott gyermekeivel. Nagyon szépen cselezött. Miután ő is nagy egyéniség volt, gondolkodásmódja, szeretete ránk is nagyon hatott. Kilencéves voltam, amikor apám meghalt. Addig csodálatos gyermekorom volt. Sokáig éltünk csallóközi kis birtokunkon az Ekel falu melletti pusztán, Viharoson, ahol nagy szabadságunk és szép életünk volt. Apám hirtelen halála után a nagy család, az öt gyermek, mind egyetemista, ill. iskolás és a háztartás anyám gondjaira maradt. A gyász és az anyagi gondok úgy megviselték, hogy nevelésemet nem tudta vállalni. Így kerültem intézetbe, a kitűnő Soproni Állami Leánygimnázium internátusába, ahol öt osztályt végeztem. A nyarakat pedig balatonszemesi vilánkban töltöttük. Anyagilag nehezen éltünk, amit mi gyerekek, nem igen éreztünk. 1943-tól a budapesti Veres Pálné Gimnáziumban folytattam iskoláimat, ott is érettségiztem. A kitűnő eredményű érettségi után az orvosi pálya vonzott, mert Budapestet hathetes ostroma alatt olyan sok szenvedést láttam, hogy segíteni akartam. Később a történelem és az irodalom felé fordult az érdeklődésem, így választottam a magyar, olasz és a művésztörténet szakot. Ekkor a második egyetemi évet Olaszországban a perugiai és a római egyetemen tölthettem, ami a későbbiekben is meghatározó élményemmé lett. A harmadik szakot le kellett adnom a közben végrehajtott reformok miatt. 1950 júliusában végeztem a budapesti egyetem magyar-olasz szakán.

Ilyen családi háttérrel és műveltséggel már nem volt kétség, hogy Ön irodalommal fog foglalkozni.

Eredetileg az olasz kultúra, pontosabban az olasz irodalom érdekelt, amellyel egyéves itáliai egyetemi tanulmányaim során jobban megismerkedtem. Figyelemmel követtem a „Resistenza”, az ún. „ellenállás irodalmá”-val foglalkozó műveket éppúgy, mint az ötvenes évekeit, különösen az akkori hazai kortársi művekkel való összehasonlításban nőtt meg az értékük. Az olasz irodalommal foglalkozó számos írásom a Nagyvilágban jelent meg. Itthon folytatva a tanulmányaimat, a velem szemben mindig jóindulatú, „polgári tévelygéseim” elnéző Waldapfel József és mások biztatására elkezdtem Erdélyi János hagyatékával foglalkozni. Szakdolgozati témám Erdélyi János Úti naplója és Úti leveleinek sajtó alá rendezése volt. A kötet 1951-ben jelent meg, jó visszhangja volt. Az Irodalomtudományi intézetben, munkahelyemen a kiváló szervező és irodalomtörténész, Klaniczay Tibor ösztönzésére kezdtem el 1960-ban Erdélyi János leveleinek kiadását. Addig az irodalomtörténetben a leveleknek nem volt igazi értékük, mint ahogyan a naplóknak sem. Ez a levélkiadás szinte teljesen ismeretlen anyagával felfendítette a reformkori kutatásokat. A levelezés jegyzetanyagába beledolgoztam egy életrajzot, amelyet akkor rögtön meg kellett volna írnom. Sajnos, erre nem került sor, mert a hatvanas években sem vállaltam a kor megkövetelte szemléletmódot. További kutatásaim során fény derült

arra, hogy az 1830-as években létezett az Ifjú Magyarország mozgalom, amely a feudális világgal szemben a polgári szellemiséget képviselte Kazinczy Gáborral és Erdélyi Jánossal az élen. Monográfiám megjelenéséig nem tudtak róla, hogy az 1830-as júliusi párizsi forradalom után jelentkezett „Jeune Europe”-nak, „Fiatal Európá”-nak” nemcsak Németországban, hanem nálunk is volt folytatása. Kazinczy Gábor, Kazinczy Ferenc unokaöcse és Erdélyi a „fiatal literatúrát” összefogó Népbarát című lapja megjelenését a cenzúra nem engedélyezte és a társaság szétesett. Ennek volt folytatása az 1847-es Fiatal Magyarország, amely Jókai Mór, az Életképek köré gyűlt.

Erdélyi János a sorstól rövid életet kapott. Mindössze ötvennégy éves volt, amikor 1868-ban szívbajban elhunyt, ennek ellenére hatalmas életművet hagyott az utókorra. Mi lett a hatagatéksorsa?
Erdélyi János 1868 januárjában hirtelen bekövetkezett halála után felesége, csorba Ilka harminchárom éves volt, amikor özvegyen maradt. Négy kisgyermekével hazaköltözött édesanyjához a Csallóközbe. Az özvegy az író ritka értékes, 1500-2000 kötetes könyvtárát a Sárospataki Tanárképző intézetnek adta el. A gyűjteményt a második világháború alatt és után szétthurcolták. Erdélyi János irodalmi hagyatékát édesapám gyűjtötte össze és rendezte, egy részét, főbb és addig ismert műveit ki akarta adni az első világháború előtt, de közbejött a háború. Az úgynevezett Erdélyi Tárőrzi Erdélyi János kéziratait, meglelő műveit, tehát irodalmi munkásságára vonatkozó anyagot, valamint életének fentmaradt személyes dokumentumait. Mindez azért olyan értékes anyag, mert az Erdélyi Tár – legalábbis ismereteim szerint – az egyetlen olyan reformkori irodalmi hagyaték, amely egy egész életnek a dokumentumait gyűjti egybe. Volt még egy ilyen teljes irodalmi hagyaték, Arany Jánosá, amelyet Arany László, Arany János fia, majd annak özvegye gondozott. Amikor az özvegy férjhez ment Vojnovich Gézához, aki később ismert irodalomtörténész lett, akkor az Arany-hagyaték az ún. Vojnovich-villában, a Gellérthegyen volt; a személyes tárgyak, levelek, kéziratok. 1945 januárjában azonban olyan bombatalálatok érték a házat, hogy az a teljes hagyatékkal együtt elpusztult. Így történhetett például, hogy Arany János levelezésének sem ismerjük a teljes szövegét. Ugyanis Arany László, amikor megjelentette édesapja levelezéseit, mindazt kihagyta vagy kipontozta a levelekben, amit túlságosan személyesnek, magánjellegűnek ítélt. Vannak tehát olyan részletek, amelyekre esetleg csak Arany Jánosnak másokhoz írt leveleiből következtethetünk. Ezért is jelentős az Erdélyi Tár anyagának feldolgozása.

Milyen hatással volt életére az a tény, hogy neves személyiség leszármazottja?
Gimnáziumban figyeltek rám nevem miatt a tanárok és talán többet is vártak tőlem, mint másótól. Várakozásuk engem is ösztönzött, de elsősorban az egyetemen érvényesült igazán az igény arra, hogy jól végezzem tanulmányaimat. Horváth János és Zsiray Miklós, a kiváló nyelvész pl. engem egy-egy óráig vizsgáztattak, míg megadták a kitűnő jegyet. Később, itáliai egy évem után, amikor a „fordulat éve” bekövetkezett és a „szocializmus” teret nyert az országban, nagy segítségemre volt ez a körülmény, mert elnézték „polgári” lényemet, gondolkodásomat és ízlésemet. Elhelyezkedésemet is segítette, hogy Erdélyi János munkásságával kívántam foglalkozni.

...

Véleménye szerint megbecsüli az utókor Erdélyi Jánost?
Erdélyi János megbecsülése változik. Az 1950-es évektől kezdve nagyon megbecsülték, mint a népből jött írót és hegelilánus filozófust, forradalmárt, aki saját erejéből, képességeivel küzdötte fel magát. Én akkor nem mentem bele kisajátításába és meglegedtem munkáinak kiadásával, értékelésével. Napjainkban csökkent az érdeklődés általában a reformkor iránt. Megnőtt viszont a középkor iránti figyelem. Másrészt a kollégákat a modern irányzatok és az irodalomtörténetben is jelen van, de mintha napjainkban kezdene változni az ízlés és a törtéeniség iránt is nőne az érdeklődés.

Fotó: Zentai Flóra
A beszélgetést Demjén Erna készítette, Budapesten, 2005 októberében

Erdélyi János ünnepségek hagyománya Nagykaposon a kezdetektől 1968-ig

folytatás a 3. oldalról

kulturális életének igen kedves, megható és szép színfoltja lett...

A továbbiakban ismertette Erdélyi János életének fő állomásait, kiemelve a népdalgyűjtőt, egyben a mának is üzenve: *„...Népdalgyűjtési szenvedélyéből is vonhatunk le okulást a magunk számára. Mint népdalgyűjtő – és mint költő is! – a népies iránynak volt a híve, a sajátosan magyar, népi művészet kincseit gyűjtötte. S hányan akadnak közöttünk, akik a Kapos környéke vagy a Bodrogköz népművészeti értékeit, a nép dalait, meséit hivatástudatból rendszeresen gyűjtenénk?...”*

Géczi Lajos befejezősképp megköszönte *„...Dr. Dobozy Elemérné Erdélyi Zsuzsannának és Török Tamásné Erdélyi Ilonának, hogy meghívásunkat elfogadták és ellátogattak hozzánk e bensőséges ünnepségre. Hálás köszönetet mondok nekik azért a fáradozásért, hogy segítettek a létesítendő Erdélyi János Irodalmi Múzeum anyagának beszerzésében...”*. Elkészült az irodalmi múzeumban kiállításra kerülő anyagok jegyzéke is. Összesen negyvenhárom tétellel indult el a kiállítás, közedakozásból, nagyobb részt a Budapestről érkezett vendékek, másrészt magánszemélyek és intézmények járultak hozzá az induláshoz.

1966. április 1-jén, összehasonlítva az előző évek eseményeivel, szerényebb megemlékezést tartottak az emléktáblánál. Megjelentek a városvezetők, pedagógusok, diákok és a Csemadok tagság jó része. Ünnepi beszédet Géczi Lajos mondott. Mondandójának fő üzenete volt Erdélyi Jánosnak az a gondolata, mely szerint: *„Tegyük uralkodóvá a népet a költészetben, majd uralkodóvá vdlík a politikában is.”, majd folytatta: Plebejus népszemléletében megelőzte nagy kortársait: Arany Jánost és Petőfit is, mintegy előkészítője lett ezek forradalmi célkitűzéseinek...”*.

1967. április 1-jei megemlékezés még szerényebb körülmények közt zajlott. Az ünnepi szónok az emléktáblánál ismét Géczi Lajos tanár volt. Bevezetőjében arról beszélt, hogy Nagykaposon is szokássá vált a haladó hagyományok tisztelete. Erdélyi János születése óta eltelt 153 év. A szülőváros lakossága egyre többet megtudott életéről, munkásságáról. Ezután a hallgatósággal ismertette az irodalmár életét, bővebben kitért az 1848/49-es magyar szabadságharcban vállalt szereplésére: *„...Erdélyi a szabadságharcban is tevékeny munkát vállalt. Egy ideig a szabad Nemzeti Színház igazgatójaként dolgozott, majd 1849-ben a forradalom legradikálisabb lapját, a Republicát szerkesztette. Ezért Világos után bujdosnia kellett, azonban ezek a kegyetlen évek sem törték meg akaraterejét...A nagy emberek ismertetőjele, hogy gondolataik időtállók, századok múltján is frissen hatnak. Ilyen volt Erdélyi János szelleme is...”* Ekkor jelentette be a hallgatóságnak, hogy emléketőleg 1968. január 23-án, Erdélyi János halálának 100.évfordulóján, három évi előkészület után felavathatják emlékművét. 1968-ban új fejezet kezdődött az Erdélyi János napok történetében.

Rólunk írták

Herczegh Géza tiszteletére november 16-án emléktáblát avatnak Nagykaposon – az Ung-vidék-relátogátÁder János

Szombaton magánlátogatást tesz az Ung-vidéken Áder János Magyarországi köztársasági elnöke. Gabri Rudolf, a Herczegh Károly Alapítvány elnöke lapunknak elmondta, a tervek szerint a köztársasági elnök szombaton koszorút helyez el a Herczegh Géza tiszteletére a Nagykaposi Magyar Községi Házban felavatandó emlektáblánál, valamint a nap folyamán ellátogatt Herczegh Károly ungpálóci (Pavlovce nad Uhom) sírházhoz. Áder János az egynapos, nem hivatalos szlovákiai látogatásán – melyre elkíséri őt felesége, Herczegh Anita is – politikai pártok képviselőivel nem folytat tárgyalásokat.

Fejlesztési fórumot szerveztek

A héten az Ung-vidék központjában működő magyar közöességi ház adott otthont a Nemzetstratégiai Kutatóintézet (NSKI) valamint a Nagykapos és Vidéke Társulás által szervezett Kárpát-medencei fejlesztési fórumnak.

A rendezvény elején Szász Jenő, a Nemzetstratégiai Kutatóintézet elnöke a magyarországi intézet küldetéséről valamint a nemzeti integráció folyamatának időszerű kérdéseiről tájékoztatott. Ezután Ginter Gábor, az NSKI referense a 2014-2020-as időszak európai uniós forráslehetőségeiről, Molnár György, az NSKI igazgatója a nemzeti integráció fejlesztési rendszeréről, Suhajda Attila, a kutatóintézet tanácsadója pedig a Kárpát-medencei szintű fejlesztési együttműködést támogató informatikai rendszerről tartott előadást.

Az intézmény megnyitásának 10. évfordulója alkalmából rendezett ünnepséget októberben tartják – CD, kiadvány és megújult honlap

Az Ung-vidék központjában működő magyar közösségi ház fenntartója a létesítmény megnyitásának 10. évfordulója alkalmából komolyzenei CD-t és egy összefoglaló kiadványt jelentet meg, valamint ösztölt megújul a központ honlapja is.Az októberi ünnepségen bemutatják a közönségnek a ház kórusának, a Cantabile Kamarakórusnak a CD-jét, melynek anyagát részben az idei kórusvezetői tanfolyamon, valamint az augusztusban, a helyi görög katolikus templomban rendezett koncerten rögzítették. A 10 éves évforduló alkalmából egy kiadványt is megjelentetnek. A képekkel gazdagon illusztrált lapban a teljesség igénye nélkül próbálják meg összefoglalni az intézményben az elmúlt években végzett munkát.

A nagykaposi magyar ház 2003 decemberében nyitotta meg kapuit

Hétfőn délután a Nagykaposi Magyar Közösségi Ház fennállásának 10. évfordulója alkalmából rendezett ünnepségen átadták a létesítményben kialakított tanszallót, és bemutatták a közönségnek azokat a kiadványokat is, amelyeket az intézmény fenntartója a jubileum kapcsán jelentett meg.

A rendezvényen több más közéleti személyiség mellett részt vett Répás Zsuzsanna, Magyarország Közigazgatási és Igazságügyi Minisztériumának nemzetpolitikáért felelős államtitkára, valamint Czimbalmosné Molnár Éva, kassai magyar főkonzul is. A magyar házat idén egy sikeres pályázatnak köszönhetően sikerült részben felújítaniuk, illetve a tetőterében egy kisebb tanszallót kialakítaniuk. A rekonstrukció június közepén kezdődött el, akkor felújították a ház homlokzatát, újrafestették az ajtókat és az ablakokat, az udvart díszkővel burkolták le, és egyéb munkálatokat is elvégeztek. A tetőtéri szobákban a nyár folyamán szálláshelyeket alakítottak ki, valamint egy kisebb találó és konyha is készült.

Felzárkóztatási program európai uniós támogatással

Az elkövetkező másfél évben a Nagykapos és Vidéke Társulás magyarországi, romániai és ukrainai partnereivel együtt felzárkóztatási programot valósít meg a projekt költségeit nagyrészt a memrégiben elnyert európai uniós támogatásból fedezik.

A Türr István Képző és Kutató Intézet nyíregyházi és kecskeméti területi igazgatóságával a beregszászi II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskola, valamint a szatmárnémeti Traian Vuia Szakközépiskola bevonásával a Magyarország-Szlovákia-Románia-Ukrajna ENPI CBC 2007-2013 Programból még 2011-ben igényeltek támogatást az Integrált projekt a felzárkóztatási célcsoportokkal foglalkozó intézmények határon átnyúló együttműködése című pályázatuk megvalósítására. Az elmúlt év végén a pályázatok arról értesíteték, hogy a támogatási kérelem sikerel járt, így 2014 januárja és 2015 júniusa között a tartósan állást keresők, a roma célcsoporthoz tartozók, illetve a munkaerőpírcra visszatérni kívánó nők esélyeinek a javítására 406 820 eurót fordíthatnak.

Nyilvános adománygyűjtés II. András nagykaposi szobrának felállítására

Nagykapos városa a Tt. 63/1973 számú törvény értelmében és a Nagymihályi Kerületi Hivatal döntése alapján nyilvános adománygyűjtést hirdet II. András szoborállításának társfinanszírozásához, amelyet Nagykapos a város nevének első írásos formában való említése 800. évfordulója alkalmából valósítana meg.

Szervező: Nagykapos városa

A gyűjtés célja: II. András szoborállításának társfinanszírozása

A gyűjtés ideje: 2014.02.20-tól 2014.06.30-ig

Az adománygyűjtés formái:

1.) Készpénzben – Nagykaposi Városi Hivatal épületének földszintjén található ügyfélszolgálati irodában elhelyezett urnánál.

2.) Készpénzben – Nagykapos területén kijelölt adománygyűjtő urnáknál (üzletközpontok előtt, a posta előtt, stb.)

3.) átutalással Nagykapos város folyószámájára, számlaszám:10198700/5200, változó szimbólum: 201403416. A megjegyzésbe vagy az üzenet a címzettnek részben kérjük feltüntetni a szervezett nevév vagy a hozzájáruló nevét.

Adomány felhazsításra: A gyűjtésből szerzett bevétel Nagykapos város nevének első írásos formában való említése 800. évfordulója alkalmából tervezett II. András szoborállításának társfinanszírozásához lesz felhasználva.

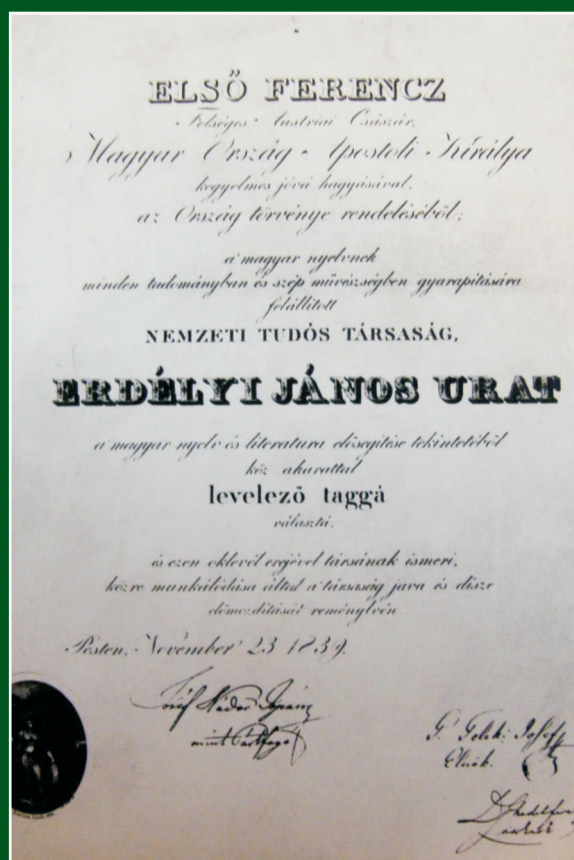
Adomány nyilvántartásba vétele: Az adománygyűjtés bevételéről történő elszámolás 2014. 07. 31-ig zárul le. A gyűjtés eredményéről és befolyó összeg felhasználásáról a város polgármestere nyújt információt a város önkormányzati ülésén és a médiában.

Wachott Kornélia,
Erdélyi János első felesége

Csorba Ilona,
Erdélyi János második felesége

Erdélyi János akadémiai oklevele,
költészeti osztály

Erdélyi János szülőháza

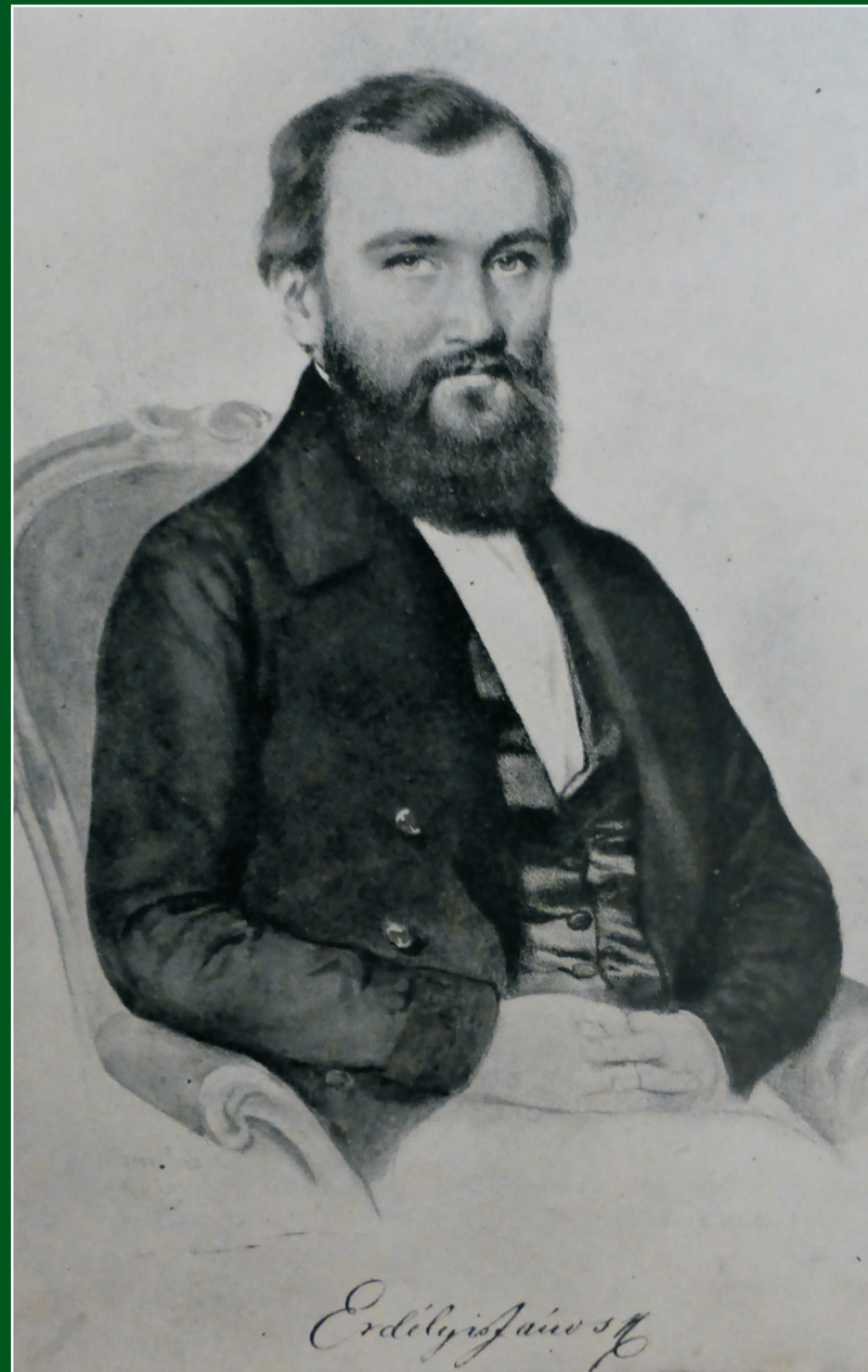
Sárospatak az 1860-as években. Itt élt Erdélyi János 1851-től.

Pataki kolégium – itt tanított Erdélyi János

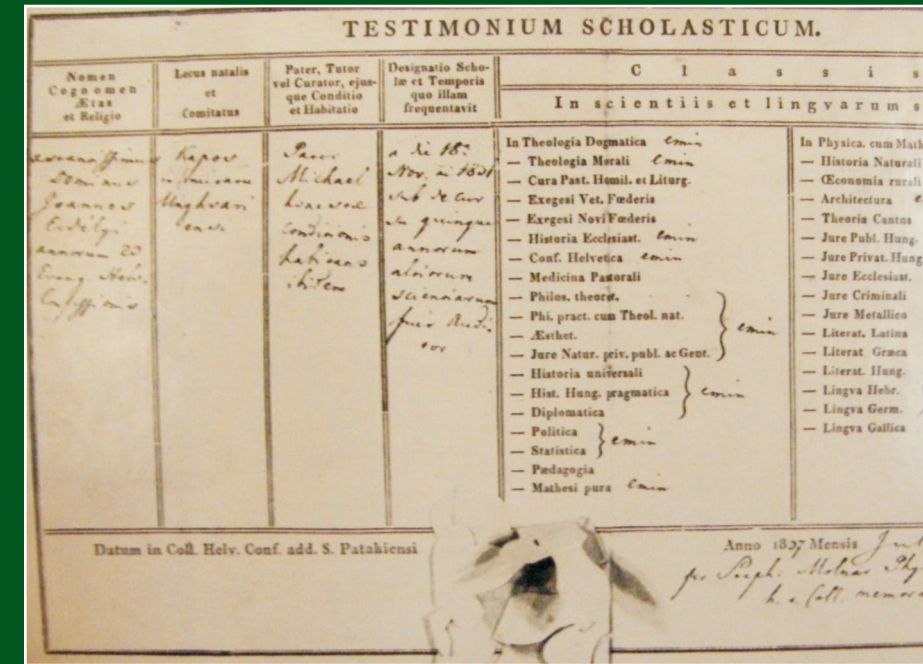
Erdélyi János ünnepség Nagykaposon, 1914

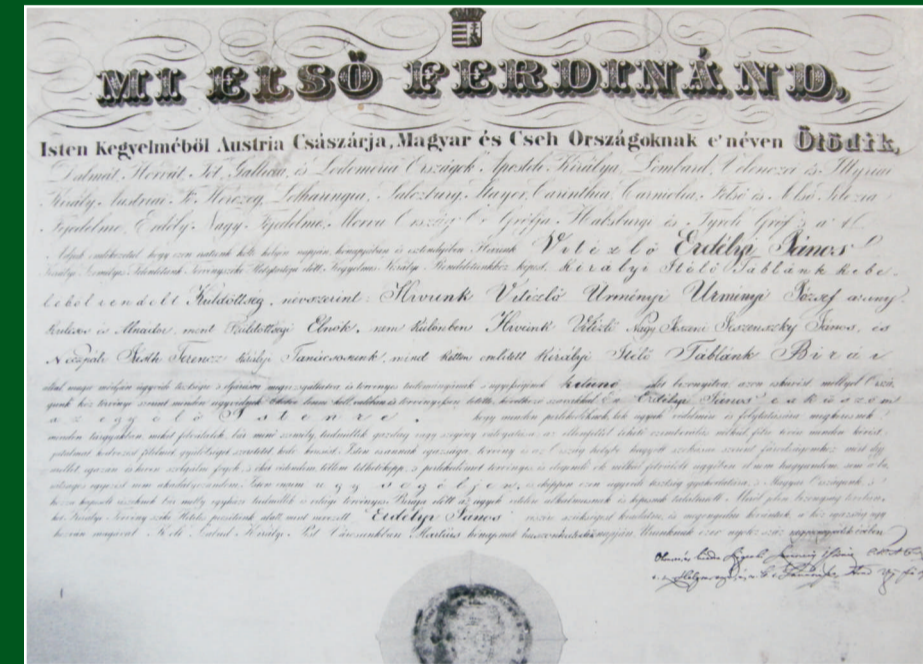
Erdélyi János arcképe, 1843

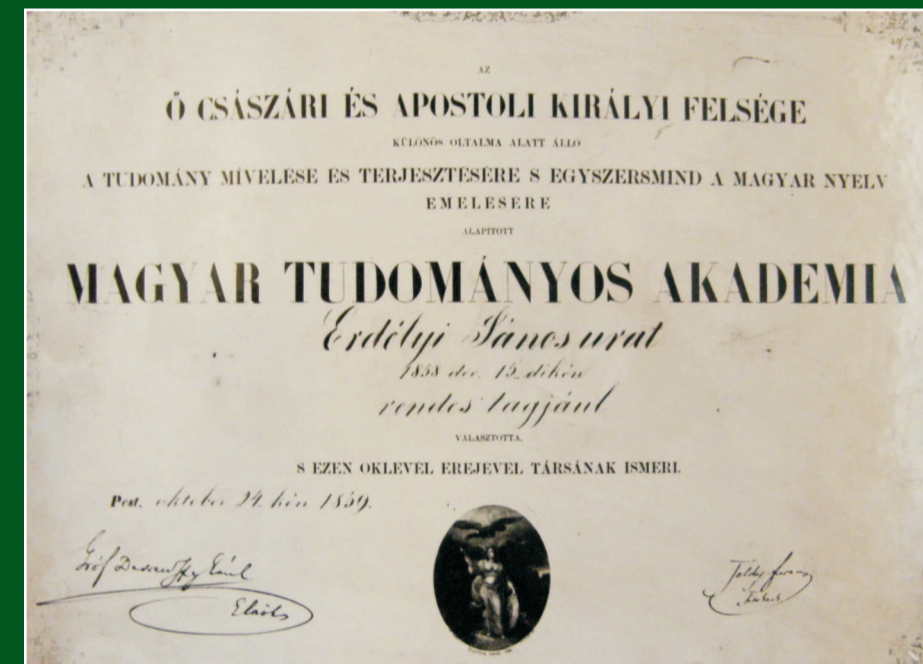
Erdélyi János arcképe, 1865

Erdélyi János iskolai bizonyítványa 1837-ből

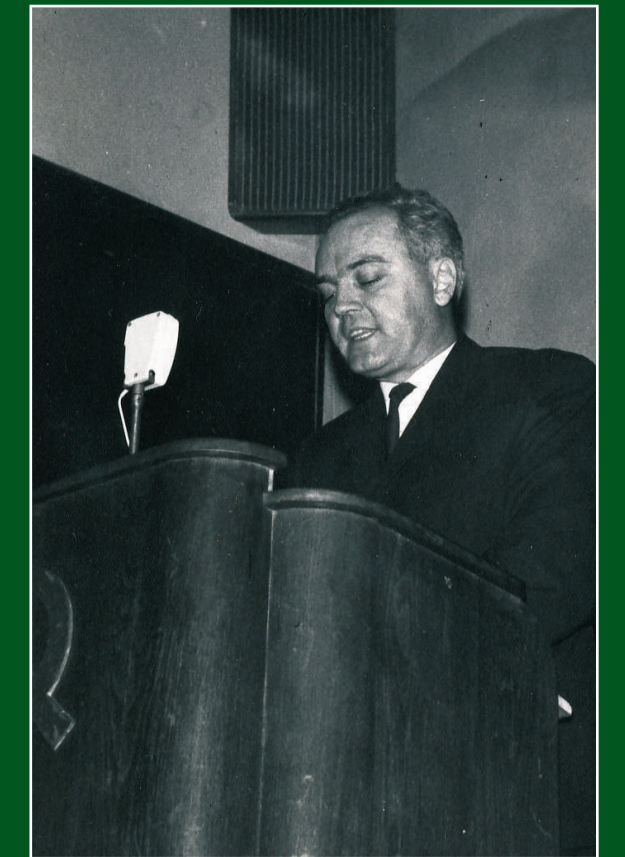
Erdélyi János ügyvédi diplomája

Erdélyi János akadémiai oklevele

Erdélyi János ...

Erdélyi János napok
1988

Erdélyi János napok
1984

Erdélyi János napok
1984

Erdélyi János ...